

Zondag 41: “In liefde verbonden”.

Orde van dienst:

Welkom en inleiding.
Votum en zegengroet.
Psalm 45: 1
Gebed
Lezen: Genesis 2
Psalm 45: 4, 5
Zondag 41: “Je mag niet echtbreken: jeugdherinnering”.
Preek
Opwekking 520 “Wees mijn verlangen”.
Vragen stellen.
Luisterlied: Het mooiste lied – Sela.
Gebed
Collecte
“Belijdenis” van Sela
Zegen.

Voor de dienst:

Het gaat in de kerk vanmiddag over het huwelijk. Over liefde en seksualiteit.
In de kerk.
Dat klinkt vreemd.
Veel mensen denken, dat het daar in de kerk nooit over gaat.
En als het erover gaat, dan vooral, dat seks niet goed is en dat van alles verboden is.
Dit mag niet en dat mag ook niet.

Maar het is andersom: juist in de kerk mag het over liefde gaan en over verlangen.
De Bijbel begint met een bruiloft. God zelf maakte de mens. En hij maakte de mens man en vrouw.
Het eerste teken dat Jezus doet is op een bruiloft.
En een heel Bijbelboek is gewijd aan de liefde. Aan verlangen. Aan kussen en gekust worden.
Het boek Hooglied.
De liefde tussen man en vrouw is het mooiste, dat God maakte.
En de Bijbel wil dat mooiste beschermen.

Denk aan een kristal: dat schittert in de zon. Het licht schittert in alle kleuren van de regenboog. Maar als je een kristal laat vallen, breekt het in honderden stukken uit elkaar.
De Bijbel wil dit mooie kristal beschermen.

Voor de Schriftlezing:

Een paar weken geleden ging de preek over de schepping. Over Genesis 1.
Dat weet u vast nog wel! ;-)
Nu lezen we Genesis 2.
En eigenlijk is Genesis 2 een vergrootglas op Genesis 1.
Genesis 1 eindigde met de schepping van de mens. Het bijzondere is, dat God die mens dan als een man en een vrouw schept. Dat is blijkbaar het hoogtepunt van de schepping: de mens naar het beeld van God. Man en vrouw.
Genesis 2 zoomt daarop in en laat ons zien hoe dat ging.
Vandaag: hoe heeft de HERE het huwelijk zelf bedoeld? Hoe blijft je huwelijk heel?

Voor catechismus-lezing:

Het gaat vanmiddag over het 7^e gebod: "Je mag geen overspel plegen".

Eerder stond er: "Gij zult niet echtbreken".

Toen ik klein was begreep ik dat nooit. Mijn moeder vertelde me, dat ik als jongetje van drie een keer op de tafel aan het dansen was.

Ze zei toen: "Pas maar op, anders val je eraf en breek je nog iets".

Toen zei ik: "Nee, hoor, want de dominee zegt in de kerk altijd, dat je nooit echt zult breken".

En ik danste lustig verder.

Nu luidt de vertaling: "Je mag geen overspel plegen".

Dat geeft de bedoeling beter weer: je moet trouw blijven aan je eigen man of vrouw. Er mag geen derde tussen komen. Dat is overspel. En dat breekt je huwelijk. De echt.

Preek:

Inl.: "Mannen komen van Mars, vrouwen van Venus".

Dia.

Het is de titel van een boek over de verschillen tussen mannen en vrouwen. Alsof mannen en vrouwen van een verschillende planeet komen.

En het lijkt waar: kijk maar om je heen. Wat een verschillen en tegenstellingen vaak.

Mannen met hun voetbal en hun bier. Hun angst om zwak te zijn en kwetsbaar. Hun gefluit naar andere vrouwen.

Vrouwen met hun liefde voor geurtjes en nieuwe schoenen. Hun verlangen naar intimiteit en tederheid.

Toch logisch, dat veel relaties stuklopen!??

De bijbel zegt het anders: 'Mannen komen van God. En vrouwen ook'.

Zij zijn de kroon op de schepping.

Want als de HERE alles heeft gemaakt, het heelal, het licht, de planeet aarde met haar bergen en zeeën, dieren en planten, dan maakt God de mens.

Mannelijk en vrouwelijk.

Naar zijn beeld.

Geschapen om één te zijn. Verbonden. Elkaar lief te hebben.

Dia-wit.

God heeft deze rode roos van het huwelijk door de zondeval heen bewaard en die geeft Hij nog steeds aan mensen. Ook al is het geen roos meer zonder doornen.

In deze wereld vol egoïsme zijn er veel mensen in naam van de liefde verwond.

Er is veel overspel, veel echtscheidingen, veel verdriet in huwelijken, veel pijn.

Tegelijk: het is wel eens goed om niet alleen te kijken naar de huwelijken die stranden, maar om ook het wonder te zien dat huwelijken standhouden.

Het is niet normaal, dat twee mensen, die allebei hun eigen fouten en gebreken hebben en zó dicht bij elkaar leven, elkaar kunnen bezeren, altijd in de verleiding om hun hart aan een ander te verliezen – het spreekt niet vanzelf, dat die een leven lang bij elkaar blijven.

Daar is veel liefde en trouw voor nodig. Veel trouw en liefde.

En waar haal je dat vandaan?

Stel je voor: er is iemand, die je meer bewondert, van wie je meer houdt, dan wie ook in de wereld. Je zou alles doen voor hem of haar. Altijd bij haar willen zijn. En op een dag ontdek je, dat die ander precies zo voor jou voelt. En je wordt vrienden, verliefd en je trouwt met elkaar om voor altijd bij elkaar te zijn.

Dat klinkt hemels!

Toch!?

Ja, dat klopt: dit geschenk komt ook uit de hemel.

God zelf is liefde en heeft in zichzelf eeuwig geluk. En Hij wil dit met ons delen. Aan ons geven. Hij schiep de mens man en vrouw.

Daarom is het zo belangrijk om allebei met deze God verbonden te zijn. Om van Hem te leren wat liefde is.

Helaas leren veel jongeren de liefde van de straat. Van TV-series vol overspel of van pornosites op het internet. Onechte liefde. Het huwelijk wordt vaak gezien als een soort van gevangenis. Je verbind je aan één man of vrouw. Je zit aan elkaar vast.

Je raakt je vrijheid kwijt!

Vaak wordt het zo gezien: je ontmoet elkaar, je wordt verliefd, maar je moet oppassen, dat je niet gaat trouwen, want dat is vaak de ondergang van de liefde. Dan zit je vast. Dia.

En dat lijkt ook zo: hoeveel huwelijken stranden niet in ruzie en pijn.

Maar de Bijbel leert: je ontmoet elkaar, je wordt verliefd en dan ga je trouwen. Dia.

Maar trouwen, het huwelijk, is geen ondergang van de liefde, maar het huwelijk is de veredeling van die liefde.

In het huwelijk rijpt de liefde tot iets moois: onbaatzuchtige liefde. Dia.

Liefde die voor de ander wil zorgen tot diep in de jaren van dementie en zwakheid.

Je zou kunnen zeggen, dat er twee soorten huwelijk mogelijk zijn. Dia.

Een contract-huwelijk en een verbond-huwelijk.

Wat is het verschil?

Heel kort dit: bij een contract-huwelijk wil je zelf gelukkig worden en bij een verbondshuwelijk wil je de ander gelukkig maken.

Wij sluiten in onze maatschappij veel **contracten** af.

Als je bijvoorbeeld een mooie vakantie naar Turkije boekt, sluit je een contract.

In dat contract staat precies wat het reisbureau allemaal zal leveren: de vliegreis, het hotel, de kamer, het aantal maaltijden, gebruik van sauna en zwembad, aantal dagen.

En de terugreis. Ook niet onbelangrijk.

In dat contract staat ook wat jij verplicht bent. Je moet 800 euro betalen en wat belastingen.

Je moet wat inentingen halen. En je zet allebei je handtekening.

Zo'n contract sluit je niet af uit liefde voor de ander, maar uit liefde voor jezelf.

Zekerheid voor jezelf: jij wilt een mooie vakantie en dat reisbureau wil geld verdienen.

Met zo'n contract kun je de ander ook dwingen om te doen wat je hebt afgesproken.

Desnoods via de rechter.

Zo kun je ook met elkaar trouwen: het draait om jou geluk. De ander moet er voor jou zijn.

Altijd mooi. Vrolijk. Goede sex.

Als de ander zich niet aan het contract houdt, kun je de overeenkomst verbreken.

Bij een **verbond**-huwelijk geef je jezelf aan de ander. Aan een persoon.

Om de ander gelukkig te maken. Zekerheid te geven.

En moet je je eens indenken wat er gebeurt: je jongen of je meisje zegt op je trouwdag tegen jou: "Ik geef mij aan jou en aan jou alleen".

Stel je voor: je hebt in dit bestaan maar één leven.

En dat geeft zij aan jou!

En jij zegt tegen haar: "Ik weet niet wat er in ons leven nog allemaal zal gebeuren en welke problemen er nog zullen komen in de komende tien of twintig jaar, maar ik beloof je, dat ik er altijd zal zijn voor jou".

Deze belofte creëert een oase van rust en zekerheid in een volstrekt onvoorspelbare wereld.

Waarin je zomaar ziek kunt worden. Waarin je kunt veranderen. Waarin je ouder wordt.

Waarin een van beiden verslaafd kan raken of depressief. Waarin je alles kwijt kunt raken.

Maar in dat grote onzekere leven zegt hij tegen je: 'Op mij kun je rekenen. Ik zal je

liefhebben en nooit pijn doen. Ik blijf altijd bij je. Aan mij kun je je altijd blootgeven. Je lichaam én je hart'.

Adam en Eva waren naakt en toch schamen ze zich niet voor elkaar. Ze voelen zich veilig.

Als je met elkaar trouwt doe je een belofte. Een belofte van toekomstige liefde.
Je zegt dus niet alleen, dat je elkaar nú liefhebt. Dat is wel duidelijk.
Daarom trouw je met elkaar.
Maar je belooft vooral, dat je alle jaren die komen gaan elkaar lief zult hebben.

Dia-wit

Dat geeft ook heel veel vrijheid.
Want juist in het huwelijk mag je dus jezelf zijn.
In deze zin, dat je ook je zwakke kanten mag tonen. Je angsten. Je verdriet. Mag je ouder worden en misschien daarom ook wat dikker of kaler. Je hoeft jezelf niet krampachtig groot te houden en mooi. Want je man, je vrouw, zal je daar niet om laten vallen. Je eerder steunen. Troosten. Je liefde geven. Voor je zorgen als je ziek bent. Voor je bidden als je steeds weer terugvalt in die domme zonde.
Je bent niet gebonden door de keurende blikken van de ander.
Blikken die zeggen: "als jij niet goed genoeg meer bent, dan houd ik ermee op".
Wat een vrijheid geeft dat!

Die vrijheid gaat nog dieper.
In een verbondshuwelijk doe je een belofte.
En dat is uniek menselijk.
Ik zei al, dat veel mensen het huwelijk zien als een strik. Een valstrik. Een wurgcontract.
Maar het is juist andersom: je bent het meest vrij als je een belofte doet aan de ander.
Hoe kan dat?
Nou, dieren kunnen geen belofte geven.
Zij doen alles door hun instinct.
Als het lente wordt en hun hormonen zeggen, dat ze moeten gaan paren, dan gaan ze paren. Als het licht minder wordt in het najaar zegt hun instinct, dat ze moeten gaan trekken.
Maar mensen kunnen kiezen.
Je kunt het meisje of de jongen kiezen waar je mee verder wilt.
Niemand dwingt je daartoe.
Wij kunnen ervoor kiezen om trouw te zijn. Ook al zijn er teleurstellingen. Pijn.
Wij hoeven onze instincten of gevoelens niet te volgen. We hebben het vermogen om daar weerstand aan te bieden. Wij hoeven niet te vluchten voor pijn of teleurstelling.
Iemand, die bij zijn belofte blijft, ook als het pijn doet, laat zien, dat hij het vermogen heeft om trouw te zijn. Om daarvoor te kiezen.
Dan ben je pas echt vrij.

Dit klinkt misschien heel makkelijk. Te makkelijk.
Je kunt periodes kennen van liefde en vrede. Maar er kunnen ook confrontaties zijn.
Conflicten.
Over familie. Over geld. Over kleren. Over waar je naar wilt kijken op TV. Over seks.
Over, ja, over zoveel. Kleine irritaties. Grote pijnpunten.
Dat kan niet anders.
Je bent verschillend. Je achtergrond. Karakter. Man/vrouw. Verschillen in behoeften aan seksuele gemeenschap.
Dus zul je botsen.
En je kunt niet weg.
Ja, je kunt een stukje gaan fietsen na een pijnlijke ruzie of naar je garage. Klussen.
Maar even later kom je weer thuis.
Er is geen ontsnappingsroute. Je leert elkaar helemaal kennen.
In je huwelijk komen dus ook de slechte kanten van je karakter of je leven aan het licht.
Naar vrienden of familie kun je die nog bedekken. Naar je man of vrouw niet. Je ziet elkaar dag en nacht. Wat doe je daarmee?
Ja, je kunt natuurlijk vooral de fouten van je man of je vrouw willen zien.

Van de ander.

Maar dat levert alleen maar meer wrijving op.

Je moet je eigen fouten willen aanpakken.

De confrontatie in je huwelijk is vooral met jouzelf. En pas in de tweede plaats met je man of vrouw.

Je leert vooral jezelf kennen en hoe moeilijk het is om je echt op je man of vrouw te richten.

Om te luisteren. Om offers te brengen. Om liefde te geven.

Maar alleen zo kun je een beter mens worden. Kun je groeien in echte liefde.

Confrontatie hoort dus bij het huwelijk.

Ik vertelde al eens, dat ruwe edelstenen zo ook vaak gepolijst worden: in een edelsteenmolen.

Je stopt twee ruwe edelstenen samen met wat poeder in zo'n edelsteenmolen en die draai je een hele tijd rond. De ruwe stenen botsten en schuren voortdurend tegen elkaar aan en slijpen zo de scherpe kanten van elkaar af totdat er mooie, gladde en glanzende juwelen uit komen.

De Bijbel noemt dat heiliging. Het huwelijk maakt je mooier.

Als je trouwt doe je elkaar dus een belofte.

Maar die belofte maakt je ook verantwoordelijk.

Want liefde is een gevoel. Een mooi gevoel. Verliefdheid is misschien wel het mooiste wat bestaat. Het Hooglied is er vol van.

Maar het vuur van de liefde kan alleen maar groeien als je het voedt.

Als je eraan werkt.

Liefde is een werkwoord.

Als met een tuin: als je niets doet in je tuin, dan staat je tuin binnen de kortste keren vol onkruid. Onkruid, dat het groene gras verstikt. Onkruid, dat de bloemen verdringt en laat verdorren. Wat overblijft is zand en onkruid.

In een tuin moet je werken. Snoeien. Onkruid uittrekken. Nieuwe bloemen planten. Water geven. Verse aarde.

Zo is dat ook in de liefde.

Liefde is een werkwoord.

Je moet snoeien in je eigen vlees.

Je moet het onkruid uittrekken.

Het onkruid van het egoïsme. Het onkruid van jouw-altijd-grote-gelijk. Het onkruid van je drankverslaving. Of je pornoverslaving. Het onkruid van je ruzies over geld. Het onkruid van alleen maar kritiek hebben op de ander.

Liefde is een werkwoord.

En dat hoeven niet altijd grote dingen te zijn.

Een mooi huis of een dure ring met een diamant zo groot als een golfbal. Of elke week een grote bos rozen.

Het kan heel klein zijn.

Gewoon met haar gaan wandelen als ze dat graag wil.

Luisteren naar hem als hij je nodig heeft.

Ik las een klein, mooi voorbeeld. Het voorbeeld van de "schuifdeur".

Een man was een spannende detective aan het lezen en hij wilde die avond het boek graag uitlezen, want hij wist bijna wie het gedaan had. Op een gegeven moment legt hij zijn boek even op het nachtkastje en gaat naar de badkamer.

Toen hij in de badkamer stond zag hij in de spiegel het gezicht van zijn vrouw. Ze zag er verdrietig uit, terwijl ze haar haar stond te borstelen.

Dat was een schuifdeurmoment.

Hij had de keus. Hij kon de badkamer uit sluipen en denken: "ik heb geen zin in verdriet vanavond en een heel gesprek. Ik wil mijn boek uitlezen."
Wat deed hij: hij nam de borstel voorzichtig uit haar handen en vroeg: "Wat is er met je?".
En toen vertelde ze waarom ze zo verdrietig was.
Op dat moment bouwde hij vertrouwen op. Want hij was er voor haar.
Hij zocht in liefde verbinding in plaats van vooral aan zichzelf en zijn boek te denken.
Schuifdeurmomenten.
Doe je deuren langzaam dicht of schuif je ze juist open en ben je er voor haar?
God geeft je steeds de vrijheid om te kiezen.

Dat betekent ook dat je ervoor kunt kiezen om hulp te zoeken als het moeilijk is.
Als moeilijkheden problemen worden.
Als je het samen niet meer redt.
Als de drank het samenleven verstikt.
Als je verslaafd bent aan pornosites.
Als gesprekken altijd uitlopen in ruzie en geschreeuw.
Je hebt dan de verantwoordelijkheid om hulp te zoeken.
Bij vrienden. Bij familie. Bij mensen uit de kerk. Bij de ouderling of de dominee.
Stap over je schaamte heen en zoek hulp.
Je trouwt niet voor niets in de open kring van familie, vrienden en gemeente. Zij kunnen je helpen.
Schaamte mag geen reden zijn om je huwelijk te laten vergaan en jou en je kinderen voor het leven te beschadigen.

Een tijdje geleden las ik een gesprek met Anita Witziers over het huwelijk. Ze was gescheiden, maar vond dat heel erg. "Het voelde aan als een verlies. Wat volgde was veel verdriet en veel spanningen. Je kunt veel beter al je energie besteden aan het redden van je huwelijk, dan aan het oprapen van de scherven."

Tenslotte: God schiep Adam en Eva.
Maar weet u nog hoe?
In Genesis 2 lazen we, dat Hij Adam liet voelen wat het is alleen te zijn. Niemand die bij jou past. Toen bracht Hij Adam in slaap en nam een rib van Adam en bouwde Eva uit die rib.
Weet u waarom de HERE dat zo deed?

Kent u het antwoord, dat de Rabbijnen hierbij gaven?
Zij zeiden: dia.
"God schiep Eva uit een rib van Adam. Uit zijn zij.
Niet uit zijn voeten om door hem vertreden en vernederd te worden.
Niet uit zijn hoofd om hem te overheersen.
Maar uit zijn zij om zijn gelijke te zijn.
Onder zijn arm om door hem omarmd te worden.
Vlak bij zijn hart om door hem geliefd te worden".

Vindt u het geen mooie vondst?
Die rib tekent de eenheid tussen Adam en Eva. Eén vlees.
Adam zingt het dan ook uit van geluk: dia.
"Eindelijk een gelijk aan mij,
mijn eigen gebeente,
mijn eigen vlees,
een die zal heten vrouw
een uit een man gebouwd."

Ze zijn naakt. Maar ze schamen zich niet. Ze kunnen zich onbekommerd aan elkaar blootgeven. Want de liefde is hun kleed.

Als het kwaad binnenkomt, als satan met zijn leugens om hun leven heen kronkelt, als ze naar zijn woorden luisteren, als er begeerten en leugens als onkruid in hun hart groeien, dan komt er schaamte en verbergen ze zich.

Ze voelen zich bedreigd.

Door God. En door elkaar.

Het kleed van de liefde is ruw weggerukt en de Here God laat zien wat dat dat betekent: er komt pijn in het huwelijk. Strijd.

Je ziet het om je heen.

In gestrande huwelijken, verbroken relaties. In misbruik en vrouwenhandel.

En die pijn zit soms heel erg diep.

Hoe kom je daaruit?

Door de weg terug.

Door niet te luisteren naar de woorden en begeerten van de slang, maar door te luisteren naar de woorden van God. De God die de liefde zelf is.

Anders gezegd: volg Jezus en luister naar hem.

Leer van hem de liefde.

Leer van hem om je op de ander te richten en het verdriet en de onmacht van de ander te zien.

Leer van hem om offers te brengen. Om te vergeven.

Om de schuifdeuren van je hart open te zetten.

Echte liefde groeit op de bodem van Gods liefde.

Het is liefde met een belofte: misschien kun je morgen weer dansen.

Amen.